

בש"פ 4566/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 4566/14

לפני: כבוד השופט י' הנדל

העורר: פלוני

נ ג ד

המשיבת: מדינת ישראל

ערר על החלטה בדבר תנאי שחרור שנקבעו בבית המשפט המחויז בנצרת במ"ת 13842-08-13 שנינתה ביום 22.6.2014 על ידי כבוד השופט י' אברהם

תאריך הישיבה: ח' בתמוז התשע"ד (6.7.2014)

בשם העורר:עו"ד שמואל ברזני

בשם המשיבת:עו"ד דפנה שמול

ההחלטה

1. מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחויז בנצרת (מ"ת 13843-08-13, כב' השופט י' אברהם), במסגרתה נדחתה בקשה העורר להקל בתנאי שחרורו, כך שייתאפשר לו לצאת מן הבית לצרכי עבודתו. העורר

עמוד 1

בהתאם המשיבה, שוחרר תחילה למעצר בית מלא. מאז ועד להגשת התביעה מושא ערד זה, בית המשפט המחויז נערר לביקשות רבות מטעם העורר והקל בתנאיו שחררו. כך בין היתר הותר לו לצאת לתיירות בבית הכנסת השוכני, לבקר את אימו ונכדו, לצאת לפגישות טיפוליות פרטיות ואף איינו תחת פיקוח שעוט רבות ביום.

העורר הואשם בביצוע מעשה מגונה כלפי קתינה בהיותה כבת 14.5, עבירה לפי סעיף 348(ב) בצוות סעיפים 345(א)(1) ו-345(ב)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. לאחרונה הודה העורר בכתב האישום המתוקן. שלב הטיעונים לעונש נדחה במספר חדשניים בהסכמה, על מנת לאפשר את שילובו של העורר בהליך טיפול ועריכת תסוקיר מלא ועדכני בעניינו בדבר העונש.

לעמדת הסגנו, יש לאפשר לעורר לצאת ולעבד כסוקן ביטוח במשרדי חברת הביטוח בה עבד בעבר בטבריה, ולהלופין לאפשר לו לצאת מהמשרד למפגשים עם לקוחות של אותה החברה מחוץ לעיר. זאת ממשם שבמהלך 11 חודשים התנהלות המשפט בעניינו כיבד את תנאי השחרור, בהודאותו בכתב האישום נטל אחוריות על מעשיו תוך הכרה בפסול בהם והצפי כי גזר הדין ינתן רק ל夸ראת סוף השנה האזרחית בגין הדחיה האמורה.

2. שאלתי את טענות הצדדים ולא מצאתי מקום לקבל את העורר. זאת בשל הנימוקים הבאים: ראשית, כפי שהדניס בית המשפט המחויז, לא הוגשה בפניו חוות דעת מן המטפל הפרט של העורר, המלמדת על הפקחת במסוכנות הנש��ת מהעורר. אמנם, בפניו הוגשה מעין חוות דעת משלימה, אך אין די בכך. תחילה, מסמך שכזה חובה שיוגש לידי הערכאה הדיונית. בנוסף, מעין חוות הדעת עולה כי אף המלצה לאפשר לעורר לחזור ולצאית לעובdotו, העורר נמצא "בראשיתו של תהליך טיפול", אשר "משך מספר חדשניים", וטרם פיתח מודעות לגורם הנפשיים שביסוד המעשים שביצע.

שניית, מרכז חייה של נגעת העבירה הקטינה הוא בטבריה. לפיכך אין לשול את עמדת באת כוח המדינה לפיה מהתסוקיר בעניינה עולה כי מפגש באקראי בעורר עלול לגרום לה לריגרסיה ולהרע את מצבה הנפשי. עסקין בקטינה שמאז האירוע לא יצאת את ביתה לבדה. על כן היענות לבקשת עוללה להפר את האיזון שבין זכויות הנאשם הנפגע. עסקין במתן אפשרות לעורר לצאת ולעבד במשך מספר חדשניים, עד למtan גזר הדין, אל מול פגעה פוטנציאלית ממשית במתלוונת הקטינה.

שלישית, לא מצאתי פגם בניימוקו של בית המשפט המחויז, לפיו החלופה בה יכול העורר לצאת למפגשים עם לקוחות מחוץ למשרד הסדרה מפורטת ואפשרות פיקוח ייעיל.רביעית, כאמור, לאחר הודאותו של העורר במיויחס לו בכתב האישום המתוקן, אינו נהנה עוד מחזקת החפות. נתונים אלו מחייבים את עצמת הפגיעה בעורר כתוצאה מאית קבלת העורר.

3. המסקנה היא איפוא, כי לא נפללה טעות משפטית בהחלטת בית המשפט המחויז המחייבת התערבות. העורר נדחה.

ניתנה היום, ט' בתמוז התשע"ד (7.7.2014).

שופט

עמוד 2

